

щастливи хора.

По онова време умря и бабка.

Безспорно лятото беше по-приятно време. Имаше много горещи дни, но това бе непроменлива, почти светеца горещина, а синевата на снишено-то небе напомняше картините на Золоага. Някакъв ратай се завръщаше от жътва, изгорял като от пожар и се извърляше, разтресен от маларията, върху някоя рогозка в ъгъла на навеса, докато жените, насядали на сянка в двора, чупеха купица бадеми, които един закупувач идваше да прибира всяка година. Те се смееха и пееха селски припеви, в пълен контраст с изисканите ронда, рецитирани от Антонио в стаята на Сантус. Това бяха призиви на дълбока и пламтяща страст, подобна на онова небе над изгорялата от слънцето земя: но коя от тия млади, мургави жени, които мислеха само за любов, се оплакваше, че "живее сред тръни само заради един любим"; друга казваше на изгорника си:

Колко пъти в тия ясни, топли утрини я чакам! — Но все още в леглото — на съня си утринен се тя усмихва. — На площада Берберини — като чист сапфир небето се разгръща. — А Тритонът на Бернини — плиска снежнобяла струя.